



Arrest

**nr. 38 185 van 4 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 augustus 2007 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaten X en X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te O. op (...) 1958 en van Turkse nationaliteit te zijn.

Verzoeker huwt op 16 januari 2002 te Turkije met zijn Belgische echtgenote S.M.

Verzoeker komt op 23 september 2002, in het bezit zijnde van een geldig visum, het Rijk binnen.

Op 2 december 2002 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging, in functie van zijn echtgenote en in mei 2003 wordt hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 24 december 2003 wordt door de rechtbank van eerste aanleg te Gemlik (Turkije) een echtscheidingsvonnis uitgesproken.

Op 21 december 2006 wordt het huwelijk vernietigd bij een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde. Op 31 juli 2007 wordt het vonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 2 december 2009 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING/

Artikel 7, 1, 3° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: trad op 16.01.2002 in het huwelijk met een Belgische onderdaan (S.M.) (...) met als enige bedoeling zijn verblijfstoestand te regulariseren.

Dit huwelijk werd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 21/12/2006 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 31/07/2007. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de formele- en materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, waarbij hij erop wijst dat deze uiteenvalt in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Verzoeker stelt dat hij in casu reeds sedert jaren in België verblijft en dat hij in 2002 in het huwelijk is getreden met mevrouw M.S., die hij geruime tijd voor hun huwelijk kende. Hij wijst erop dat zij na het huwelijk lange tijd hebben samengewoond, leefden als man en vrouw en dat het huwelijk werd geconsumeerd, hetgeen een tegenindicatie vormt voor een schijnhuwelijk. Verzoeker verklaart verder dat zij na een tijd echtelijke moeilijkheden kregen en in december 2003 zijn gescheiden in Turkije. Verzoeker benadrukt dat de feitelijke omstandigheden in strijd zijn met de voorwaarden voor een schijnhuwelijk en dat zijn huwelijk ten onrechte werd vernietigd wegens schijnhuwelijk bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 21 december 2006. Verzoeker heeft steeds betwist dat zijn huwelijk werd aangegaan ten einde verblijfspapieren te bekomen. De feitelijke juistheid van de motieven om het huwelijk te vernietigen laat te wensen over. Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing misschien wel objectief correct is, doch in strijd is met de feitelijke omstandigheden en bovendien niet evenredig is aan het belang ervan. Verzoeker wijst erop dat hij reeds volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij deelnam aan taalcursussen Nederlands en lange tijd gewerkt heeft doch ingevolge medische problemen zijn arbeidsactiviteiten noodgedwongen voorlopig moet opschorten. Verzoeker wijst er ook nog op dat bij een eventuele uitwijzing zijn collectieve schuldenregeling, waarmee hij momenteel zijn schuldeisers betaalt, in het gedrang zou komen. Verzoeker benadrukt nog dat de bestreden beslissing reeds op 28 augustus 2007 zou zijn genomen en hij hiervan pas twee jaar later, met name op 2 december 2009 in kennis werd gesteld. Verzoeker beschikte deze hele periode over een geldige verblijfstitel die hem plots wordt afgenomen waardoor de integratie die hij gedurende al die jaren heeft opgebouwd plots dreigt verloren te gaan. Er is dan ook in geen geval voldaan aan het evenredigheidsvereiste van de motivering.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), dat bepaalt dat:

“onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten,

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“Artikel 7, 1, 3° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: trad op 16.01.2002 in het huwelijk met een Belgische onderdaan (S.M.) (...) met als enige bedoeling zijn verblijfsstoestand te regulariseren.

Dit huwelijk werd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 21/12/2006 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 31/07/2007. (...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing uitvoerig motiveert waarom aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, met name omdat hij door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad. Tevens legt verweerder uitvoerig uit op welke grond hij tot deze conclusie is gekomen en verwijst naar het door de rechtbank van eerste aanleg vernietigde huwelijk. Verzoeker bespreekt deze motieven en geeft aan het er niet mee eens te zijn waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit een vermeende schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit het administratief dossier blijkt dat op 2 december 2009 verzoekers verblijf werd beëindigd, daar hij het verblijf had verkregen uit een misdrijf, namelijk het aangaan van een schijnhuwelijk. Verzoeker geeft zelf aan dat de bestreden beslissing objectief correct is en betwist de motivering dus niet in de zin dat hij niet betwist dat zijn regelmatig verblijf verstreken is, noch dat zijn huwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde werd vernietigd, daar het een schijnhuwelijk betrof.

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, daar hij steeds en tot op de dag van vandaag betwist heeft dat zijn huwelijk werd aangegaan met het oog op het verkrijgen van een wettig verblijfsstatuut. Hij stelt dat de vaststelling van een schijnhuwelijk onterecht is en dat zijn huwelijk dan ook onterecht werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg.

De Raad stelt vast dat het huwelijk werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 21 december 2006. Verzoeker heeft zijn standpunten kunnen uiteenzetten voor de rechtbank van eerste aanleg, daar voor de rechtbank van eerste aanleg een procedure op tegenspraak werd gevoerd. Ook uit het vonnis blijkt dat de concrete feitelijke omstandigheden die verzoeker aanhaalt en die niet zouden overeenstemmen met de vaststelling dat het een schijnhuwelijk betreft, reeds grondig werden onderzocht. Indien verzoeker het niet eens is met het vonnis, dient hij hiertegen beroep aan te tekenen bij het hof van beroep. Verzoeker geeft niet aan dat hij een beroep heeft ingediend en dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. Het vonnis heeft aldus kracht van gewijsde, minstens gezag van gewijsde. Verweerder kon dan ook op grond van dit vonnis vaststellen dat verzoeker een schijnhuwelijk heeft afgesloten en bijgevolg de openbare orde heeft geschaad.

Waar verzoeker stelt dat de motivering niet evenredig is aan het belang ervan daar hij reeds volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving, deelgenomen heeft aan taalcursussen Nederlands, in België gewerkt heeft tot hij om medische redenen genoodzaakt werd zijn arbeidsactiviteiten voorlopig op te schorten en hij zijn collectieve schuldenregeling niet zou kunnen verder zetten, toont verzoeker met dit betoog evenwel niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet geeft aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid een bevel om het grondgebied af te leveren op grond van een schending van de openbare orde. Uit bovenstaande blijkt dat verweerder terecht concludeerde dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad daar hij een schijnhuwelijk heeft afgesloten. Indien verzoeker van mening is dat hij op grond van zijn goede integratie alsnog in aanmerking zou komen voor een verblijf kan hij hiertoe een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet indienen.

Waar verzoeker stelt dat aan de evenredigheidsvereiste van de motiveringsplicht niet is voldaan daar de beslissing hem pas twee jaar na het nemen van de beslissing werd betekend en hij al die tijd over een geldige verblijfstitel in België beschikte, die hem toestond zijn leven uit te bouwen in België, stelt de Raad vast dat het vonnis weliswaar op 21 december 2006 het huwelijk vernietigt maar pas op 31 juli 2007 is overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Verweerder kon pas kennis nemen van het vonnis uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op 31 juli 2007. De bestreden beslissing genomen op 28 augustus 2007 is bijgevolg binnen een redelijke termijn na de kennisname door verweerder genomen. Het feit dat de bestreden beslissing pas twee jaar later ter kennis wordt gebracht, dat overigens het gevolg zou kunnen zijn van praktische kennisgevingsproblemen, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Hoe dan ook, mocht er al sprake zijn van een onregelmatige kennisgeving, dan nog kan een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard zijn om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781 en RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Verzoeker toont aldus geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het bestuur moet bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig voorbereiden, nemen en uitvoeren, wat onder meer inhoudt dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren. Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt niet aanvaard. Verzoeker wijst erop dat verweerder zich uitsluitend gebaseerd heeft op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien verweerder zijn beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid en uitgevoerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn concrete feitelijke omstandigheden zoals hij ze in het eerste middel heeft uiteengezet en betoogt dat verweerder deze feitelijke omstandigheden niet heeft onderzocht. Tevens wijst verzoeker nogmaals op het feit dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op datum van 28 augustus 2007 en deze hem pas twee jaar later ter kennis werd gebracht. Verzoeker wijst erop dat hij gedurende die hele periode over een geldige verblijfstitel beschikte, die hem de machtiging verleende om in België zijn leven uit te bouwen. Jaren later wordt deze verblijfstitel plots afgenomen waardoor zijn integratie dreigt verloren te gaan, wat eveneens in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verweerder terecht zich baseerde op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, om te concluderen dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad. Tevens werd reeds gesteld dat dit vonnis kracht van gewijsde, minstens gezag van gewijsde heeft en aldus een vaststaand feit betreft voor de Dienst Vreemdelingenzaken. De feitelijke en concrete omstandigheden waarnaar verzoeker verwijst, die volgens verzoeker expliciet dienden te worden onderzocht, konden door verzoeker voor de rechtbank van eerste aanleg naar voren worden gebracht en dienden dus niet opnieuw te worden onderzocht. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of geen rekening heeft gehouden met alle aan hem gekende en relevante feiten.

Aangaande de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, gelet op de late kennisgeving, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel en herhaalt hij dat een eventuele fout in de kennisgeving niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending van de rechten van de verdediging aan. Verzoeker betoogt dat hij nooit behoorlijk de gelegenheid heeft gehad om zijn zaak te verdedigen. Verweerder hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker opgeroepen konden worden indien hij daartoe de kans zou hebben gehad. De administratieve overheid is in casu niet eens tot een onderzoek van de grond van de zaak gekomen. Verzoeker werd plots met de bestreden beslissing geconfronteerd zonder dat hij de kans heeft gekregen om zijn feitelijke argumenten van verdediging uiteen te zetten, zodat er duidelijk sprake is van een schending van de rechten van verdediging.

De Raad wijst er ten eerste op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Voorzover verzoeker ook een schending van de hoorplicht zou aanvoeren, waar hij stelt dat hij niet de kans heeft gekregen om zijn feitelijke argumenten uiteen te zetten, wijst de Raad erop dat ook de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is reeds gebleken dat verweerder met kennis van alle relevante gegevens een zorgvuldige en redelijke beslissing heeft genomen.

Waar verzoeker ten slotte nog de schending aanvoert “*van de elementaire rechten van de Mens*” merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het derde middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN